

staaende Hærordning, som ogsaa har viist sig at kunne afftedkomme nogen Ulempe. Det vil erindres, at det blev forudsat ved den nuværende Hærløve, at der aarlig skulde tilgaa Hæren et bestemt Antal værnepligtige Befalingsmænd, de saakaldte Korporaler og Sekondlieutenanter; det blev ligeledes forudsat, at der af disse værnepligtige Befalingsmænd altid skulde være et bestemt Antal tjenestgjørende ved Afdelingerne. Det har imidlertid viist sig i Praxis, at de Forventninger, man nærede desangaaende, ikke fuldt ere slaaede til; det har viist sig, at det ikke har været muligt at naae det tilstrækkelige Antal saavel i den aarlige Tilgang som af tjenestgjørende værnepligtige Befalingsmænd. Det er af den Grund, at det nye Lovforslag fremfatter Forslag om Forøgelse i Antal af de faste yngre Befalingsmænd saavel af Officers- som af Underofficersklassen og tillige foreslaar saadanne Forandringer med Hensyn til Tilgangen til Underofficers- og Lieutenantsklassen, at man kan have begrundet Haab om, i Virkeligheden at faae det Antal af Underofficerer og Officerer, som paaregnes i Loven. Jeg skal ved denne Leilighed tillade mig at fremsætte den Bemærkning, at de Forslag, som villes findes i Lovforslaget med Hensyn til Anvendelsen af den værnepligtige Masse til at rekruttere Befalingsmandsklassen, have den Fordel, at det har kunnet være muligt derved at indøkomme et Ønske, der findes hos en Del af de Værnepligtige, nemlig Ønsket om, at den tvungne Udtagelse af Underkorporaler ikke skulde finde Sted paa en saadan Maade, at nogen Mand mod sin Villie blev udtagen til paa Grund af sin Dygtighed, sin Egnethed til Underkorporalstjenesten, at ligge længere til Tjeneste, end han ellers vilde være kommen til.

Foruden de Erfaringer, som Ministeriet med Hensyn til Hærordningspørgsmaalet har indvundet herhjemme, har man naturligvis ikke kunnet undgaa ogsaa at tage Hensyn til de Erfaringer, der i de senere Aar ere indvundne andetsteds i Europa. Man har ikke kunnet undlade at se hen til, at det er af en aldeles afgjørende Betydning for Forsvarsvæsenet, at dets Ordning er gennemført paa en saadan Maade, at et hurtigt Krigsberedskab virkelig er muligt. Det er af den Grund, at der i Lovforslaget er fremsat Forslag om en Ordning af Hærens Kommandoforhold paa en lignende Maade som den, der vil finde Sted i Krig; det er af samme Grund, at der er foreslaaet en særlig Ordning for Trænet og lignende Institutioner, som det er yderst vanskeligt i Mobiliseringsveiblikket hurtigt at sætte paa Krigsfod. Man har ligeledes ikke kunnet undlade at tage Hensyn til, at det i den sidste store Krig har viist sig, at Kavalleriet ingenlunde har tabt sin Betydning, at Artilleriet har faaet en overordentlig forøget Betydning, og at det er nødvendigt i Hæren at have Personer, der ere særlig forberedte til at overtage den saa vigtige Feltjernbanetjeneste.

Med Hensyn til de enkelte Baaben skal jeg søge at fatte mig ganske kort. For Fodfolket vil Ordningen i det Væsentlige være den samme som den nuværende; jeg har allerede nævnet, at Lovforslaget paaregner et større Antal Befalingsmænd end den nu gjældende Lov, og dette gælder naturligvis i særdeles Grad om de nuværende Reservecorps. Jeg skal ikke her indlade mig paa videre Detail, og jeg skal derfor her kun antyde, at naar der for Fodfolket er foreslaaet Regimentter, da er dette ikke noget egentligt Nyt, men kun en Gjennemførelse af den Løfte, der allerede er i den gjældende Lov, kun, om jeg maa bruge det Udtryk, en anden Benævnelse, en Fuldstændiggjørelse af de nuværende Halvbrigader. — For Artilleriets Vedkommende havde det ganske vist været ønskeligt, om man kunde have foreslaaet en større Udvidelse; de store Kræver, som maa stilles med Hensyn til Alt, hvad der vedrører Mandstabets Uddannelse og Afdelingernes Føring, have imidlertid nødsaget Ministeriet til at frasæbe et saadant Ønske, hvorimod man har maattet fremsætte Forslag om, at samtlige Kavalleriets Afdelinger, altsaa ogsaa de nuværende Reservecorps og Ordonnanseskadroner, virkelig sættes i Stand til at kunne gjøres krigsberedte lige saa hurtigt som de øvrige Dele af Hæren. — For Feltartilleriet havde man ogsaa meget maattet ønske at kunne forlange et større Antal Batterier, men man har ogsaa her troet af finansielle Grunde at burde nøies med Forlangende om, at Reservecorpsene ved at omformes til Liniebatterier kunne bringes i Stand til at tjegøres hurtigt krigsberedte, og dernæst har man foreslaaet Feltartilleriet ordnet paa en saadan Maade i Afdelinger, som nogenlunde svarer til den Form, under hvilken det vil komme til at virke paa Krigsfod. — For Fæstningsartilleriet har man paaregnet, at Kompagniernes Krigsstyrke burde være noget mindre, Befalingsmændenes Antal noget større, og disse to Forandringer maa betragtes som en ligefrem Betingelse for, at Fæstningsartilleriet skal være i Stand til at løse den saa overordentlig vigtige Opgave, det har. — For Ingeniørforpsets Vedkommende er der, som jeg allerede har havt den Ære at antyde, fremsat Forslag om, at et særligt Kompagni skulde beskæftige sig med den militære Jernbanetjeneste; det samlede Antal af Kompagnier er dog ikke derved foreslaaet forøget, fordi man samtidig dermed har foreslaaet Reservecorpsenes Antal indskrænket fra 4 til 3. — At Trænet foreslaas ordnet med større Fuldstændighed, har jeg allerede antydnet. — Garnisoneringsforholdene for Hæren vilde blive foreslaaede bragte i Overensstemmelse med hele den Plan, som ligger til Grund for Lovforslaget om Ordningen af Landets Forsvar. — Uddannelsen af det værnepligtige Mandstab og Uddannelsen af de tilgaaende Befalingsmænd er for en stor Del bevaret paa samme Maade som hidtil, men der er dog ogsaa dertil foreslaaet Forandringer, med Hensyn til hvilk